

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/143/2015
Identifikačné číslo spisu:	7013200791
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7013200791.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, so sídlom Suché Mýto 19, 811 03 Bratislava, IČO: 42 268 559, zastúpeného: Advokátska kancelária Bardáč, s.r.o., so sídlom Lovinského 22, Bratislava, proti žalovanému: Obec Háj, so sídlom Háj č. 112, zastúpeného doc. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., advokátom so sídlom Južná trieda č. 1, Košice, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. decembra 2014, č. k. 6S/144/2013-55, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. decembra 2014, č. k. 6S/144/2013-55, **p o t v r d z u j e .**

Žalobca j e p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 355,73 EUR k rukám právneho zástupcu žalovaného doc. JUDr. Jozefa Sotolára, PhD., advokáta so sídlom Južná trieda č. 1, Košice, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Košiciach napadnutým uznesením zo dňa 18. decembra 2014, č. k. 6S/144/2013-55 podľa § 104 ods. 1 veta prvá OSP zastavil konanie z dôvodu, že konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie neexistujúceho rozhodnutia. Bolo preukázané, že konanie o poskytnutie informácií podľa zákona o slobode informácií sa na základe žiadosti žalobcu nezačalo, a v dôsledku toho neexistuje rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Podmienky pre postup podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku preto neboli splnené. Krajský súd vec právne posúdil v súlade s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaným v jeho rozhodnutí, sp. zn. 7 SŽi/7/2013. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 a § 146 ods. 1 písm. c/ OSP s prihliadnutím na ustanovenie § 151 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal.

2.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol krajskému súdu, aby odvolanie v plnom rozsahu zamietol. Zároveň žiadal priznať náhradu trov právneho zastupovania vo výške 355,75 EUR s DPH.

4.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“ a § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu napadnutom odvolaním (§ 492 ods. 2 SSP v spojení s § 212 ods. 1 a § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predovšetkým treba uviesť, že v priebehu súdneho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽi/7/2013 zo dňa 27. novembra 2013 rozhodol, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Z odôvodnenia uvedeného uznesenia ústavného súdu vyplýva, že „Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p) zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť.“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Odvolací súd zistil, že preskúmaná vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je obdobná ako vec, ktorá bola predmetom odvolacieho konania najvyššieho súdu, v ktorom rozhodol uznesením sp. zn.

7 SŽi/7/2013 zo dňa 27. novembra 2013.

Vzhľadom k uvedenému, pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom uznesení č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vyslovil svoj právny názor k obdobnej problematike, ktorá je predmetom súdneho prieskumu v danej veci, tento jeho právny názor je potrebné považovať za záväznú judikatúru pre danú vec, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 492 ods. 2 SSP a § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 OSP potvrdil.

Námietky žalobcu uvedené v podanom odvolaní nie sú dôvodné, lebo krajský súd dostatočne odôvodnil prečo konanie o poskytnutie informácií podľa zákona o slobode informácií nezačalo, a jeho rozhodnutie je súladné s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplývajúcim z rozhodnutia zo dňa 27. novembra 2013, sp. zn. 7 SŽi/7/2013, na čo krajský súd aj poukázal. Aj námietka žalobcu o nenariadení pojednávania krajským súdom nie je dôvodná, lebo súd nepripravuje pojednávanie, ak odmieta návrh z procesných dôvodov alebo rozhoduje o zastavení konania podľa Občianskeho súdneho poriadku alebo osobitného predpisu, čo vyplýva z § 114 OSP a § 250e OSP. Nebolo teda potrebné nariaďovať pojednávanie, lebo splnenie podmienok konania súd skúma prv než rozhoduje vo veci samej, a pojednávanie sa nariaďuje na prejednanie veci samej.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 492 ods. 2 SSP, § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 146 ods. 2 OSP tak, že žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu, že v ňom žalobca úspech nemal a teda celé konanie sa muselo zastaviť pre nesprávny postup žalobcu. Preto je odôvodnená náhrada trov konania žalovanému s použitím § 146 ods. 2 OSP, pre zavinenie žalobcu za zastavenie konania. Žalovaný žiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 355,73 EUR s DPH, pozostávajúcu z dvoch úkonov právnej služby za prevzatie a prípravu zastúpenia a vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 8. apríla 2015 (tarifná odmena za dva úkony právnej služby 2 x 139,83 EUR + režijný paušál 2 x 8,39 EUR + 20 % DPH 59,29 EUR). Odvolací súd preto priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania podľa jeho vyčíslenia v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v celkovej výške 355,73 EUR.

Rozhodnutie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.